

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/213/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718203079
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718203079.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovovej a JUDr. Jany Haluškovovej ako členiek senátu, v spore žalobcu: Energofond, SE, IČO: 47 033 860, so sídlom Haburská 49/A, 821 01 Bratislava, zastúpený Alušic s.r.o., IČO: 50 648 420, so sídlom Madačova 1/A, 034 01 Ružomberok, proti žalovanej: J. R. J., nar. XX. R. XXXX, bytom B. XX, XXX XX O., zastúpená JUDr. Petrom Púchovským, advokátom so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 33 759 537 o určenie právnej neúčinnosti dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č.k. 19C/40/2018-431 zo dňa 21. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.

II. Žiadna zo strán sporu **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 19C/40/2018-431 zo dňa 21. júna 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) žalobu žalobcu zamietol (prvá výroková veta). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal (druhá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že právny úkon - Dohoda o vyporiadaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, uzavretá medzi žalovanou a jej bývalým manželom S.. Y. J. (ďalej len „Dohoda o vyporiadaní BSM“) v tej časti, na základe ktorej sa žalovaná stala výlučnou vlastníčkou bytu č. XX, nachádzajúceho sa na X. Y., vo vchode XX bytového domu, súpisné číslo XXXX, postaveného na pozemku, parc. č. KN-C XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², parc. č. KN-C XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², parc. č. KN-C XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², spoluvlastnícky podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemkom o veľkosti XXXX/XXXXXX-in, všetko zapísané v LV č. XXXX, vedený Okresným úradom O., katastrálny odbor pre obec a k.ú. O. (ďalej len „byt č.XX“), ktorej vklad bol Okresným úradom O., katastrálny odbor povolený dňa XX.XX.XXXX pod č. L je odporovateľným právnym úkonom, ktorý je voči žalobcovi právne neúčinný. Žalobca v žalobe tvrdil, že ako veriteľ pohľadávky vo výške 124.608,84 Eur sa domáha určenia neúčinnosti Dohody o vyporiadaní BSM, ktorou jeho dlžník S.. Y. J. previedol na osobu jemu blízku vlastnícke právo k predmetnému bytu č. XX. Žalobu odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 42a ods.1 a 3 Občianskeho zákonníka; tvrdil, že sú splnené všetky tri podmienky dôvodnosti odporovacej žaloby; žalobcom uplatnená pohľadávka voči dlžníkovi S.. Y. J. je vymáhateľná (priznaná rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp.zn. 13Cb/17/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica, č.k. 42Cob/173/2017-216); došlo k ukráteniu veriteľa, S. Y. J. sa zbavil majetku a prevod uskutočnil

bezodplatne bez akéhokoľvek protiplnenia, pričom dlžník nič nevlastní a koná tak, aby nič nevlastnil; dlžník mal zároveň v úmysle veriteľa ukrátiť, pričom je daná prezumpcia úmyslu v prípade blízkych osôb (§ 42a ods.3 Občianskeho zákonníka). V tomto smere súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukázal na rozsiahlu žalobnú argumentáciu vo vzťahu k odporovateľnosti právneho úkonu. Žalovaná sa v spore bránila v podstate tým, že jej bývalý manžel (S.. Y. J.) neuzavrel dohodu o vyporiadaní BSM s úmyslom ukrátiť svojho veriteľa, iniciátorom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva bola žalovaná, pričom v rámci dohody prioritne prihliadali na záujem detí a starostlivosť o ne. Namietala tiež, že by mala vedomosť o tom, že jej bývalý manžel dohodu uzatvoril s úmyslom zmariť uspokojenie jeho veriteľa.

1.2 Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie najmä pokiaľ ide o výsluch žalovanej, výsluch svedka S.. Y. J., svedka J.. I. C., ako aj listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu. Aplikoval ustanovenie § 3, § 39, § 37 ods.1, § 42 ods.1, 2, 3 písm. a), § 42b, § 149 ods.1, 4, § 150 Občianskeho zákonníka, ustanovenia § 122 ods.2, § 125 ods.1 písm. b), § 197 ods.1, 2 Obchodného zákonníka. Pri posudzovaní dôvodnosti žaloby z hľadiska procesného aplikoval článok 2, § 137, § 150 ods.2, § 151 ods.1, 2, § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

1.3 Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež vyplýva, že súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania oboznámil strany sporu so zmenou predbežného posúdenia; oboznámil strany sporu, že mieni žalobu zamietnuť z dôvodu, že nie je splnený jeden z predpokladov na úspešné uplatnenie odporovacieho práva, a to platnosť právneho úkonu, nakoľko mal za to, že Dohoda o vyporiadaní BSM je neplatným právnym úkonom. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca reagoval návrhom o pripustenie zmeny žaloby tak, aby súd určil, že dohoda a vyporiadanie BSM je neplatná, ako aj pripustenie pristúpenia S. Y. J. na stranu žalovaného.

1.4 Pokiaľ žalobca navrhoval zmenu žaloby, okresný súd túto nepripustil. Argumentoval tým, že v zmysle § 137 písm. d) C.s.p. sa neplatnosti právneho úkonu možno domáhať len vtedy, ak takáto možnosť výslovne vyplýva z osobitného predpisu; ak by pripustil zmenu žaloby (a pribral by na stranu žalovaného ďalšiu osobu), bolo by potrebné proces vyjadrení zopakovať aj s novým subjektom na strane žalovaného, prípadne vykonať ďalšie dokazovanie a pojednávania. S poukazom na ustanovenie § 137 C.s.p. by to však nevyhnutne aj tak viedlo k zamietnutiu zmenenej žaloby; takýto postup súd prvej inštancie nepovažoval za hospodárny a z uvedeného dôvodu zmenu žaloby nepripustil. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 137 vyslovne vyžaduje pre možnosť úspešne sa domáhať určenia neplatnosti právneho úkonu, aby takúto možnosť pripúšťal osobitný zákon. V danom prípade však takéhoto zákonného ustanovenia niet, nejde tak o žalobcom namietaný formalizmus zo strany súdu a ani o odňatie ústavného práva na súdnu ochranu. Žalobca mal, resp. má možnosť domáhať sa iného súdneho určenia v zmysle § 137 C.s.p.. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalobca ako veriteľ má na takomto určení naliehavý právny záujem.

1.5 Pokiaľ súd prvej inštancie žalobu vo veci samej zamietol, výrok oprel o zistenie, že právny úkon - Dohoda o vyporiadaní BSM je neplatná, pričom v zmysle ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít nie je možné odporovať neplatnému právnemu úkonu; odklon od ustálenej súdnej praxe súd prvej inštancie v predmetnej veci nezistil. Zdôraznil, že za nesporné považoval, že S. Y. J. bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen zaviazaný na zaplatenie sumy 124.608,84 Eur s príslušenstvom žalobcovi; žalovaná a S.. Y. J. boli do XX.XX.XXXX manželmi, kedy bolo ich manželstvo Okresným súdom Zvolen právoplatne rozvedené; žalovaná a S.. Y. J. uzatvorili formou notárskej zápisnice dňa XX.XX.XXXX Dohodu o vyporiadaní BSM, na základe ktorej sa následne žalovaná stala výlučnou vlastníčkou bytu č. XX. Spornými skutočnosťami pre okresný súd bolo, či Dohoda o vyporiadaní BSM je neúčinná voči žalobcovi, resp. či je alebo nie je uzavretá platne; či S.. J., resp. spoločnosti s jeho majetkovou účasťou vlastní dostatočný majetok na uspokojenie pohľadávky žalobcu; či žalovaná mala úmysel, resp. vedomosť o úmysle S.. Y. J. ukrátiť žalobcu a či žalovaná a S.. Y. J. boli v čase uzavretia Dohody o vyporiadaní BSM blízkymi osobami. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že pri dokazovaní a hodnotení dôkazov sa okresný súd zamerl predovšetkým na tie otázky, ktoré boli medzi stranami sporu sporné.

1.6 Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 13.10.2016 sa žalobou podanou na Okresnom súde Zvolen (v tomto odseku ďalej len „OS Zvolen“) žalobca domáhal (aj) voči S. Y. J. zaplatenia sumy 90 628,90 Eur plus príslušenstvo (konanie vedené pod sp.zn. 13Cb/17/2016). Dňa

31.05.2017 OS Zvolen uznesením č.k. 13Cb/17/2016-113 zo dňa 31.05.2017 zriadil zabezpečovacie opatrenie - záložné právo k bytu č.XX na zabezpečenie pohľadávky žalobcu. Dňa 08.06.2017 bol (aj) S.. Y. J. zaviazaný rozsudkom OS Zvolen č.k. 13Cb/17/2016-141 zo dňa 08.06.2017 na zaplatenie sumy 124 608,84 Eur a prísl. žalobcovi. Dňa 20.06.2017 podala žalovaná návrh na rozvod na OS Zvolen. Dňa 23.06.2017 prevzala žalovaná ako aj S.. Y. J. uznesenie OS Zvolen č.k. 13Cb/17/2016-113 zo dňa 31.05.2017 (o zriadení záložného práva k bytu č.XX). Dňa 26.06.2017 doručila žalovaná na OS Zvolen odvolanie voči uzneseniu tunajšieho súdu č.k. 13Cb/17/2016-113 zo dňa 31.05.2017 (o zriadení záložného práva k bytu č.XX). Dňa 07.07.2017 doručil S.. Y. J. na OS Zvolen odvolanie voči uzneseniu OS Zvolen č.k. 13Cb/17/2016-113 zo dňa 31.05.2017 (o zriadení záložného práva k bytu č.XX). Dňa 28.07.2017 doručil S.. Y. J. na OS Zvolen odvolanie voči rozsudku OS Zvolen č.k. 13Cb/17/2016-141 zo dňa 08.06.2017 (ktorým bol zaviazaný na zaplatenie sumy 124 608,84 Eur a prísl. žalobcovi). OS Zvolen manželstvo žalovanej a S.. Y. J. rozviedol rozsudkom č.k. 12P/13/2017-31 zo dňa 05.09.2017, právoplatným dňa 19.09.2017. Dňa 18.01.2018 rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 43Cob/173/2017-208 zo dňa 18.01.2018 tak, že zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie (uznesenie Okresného súdu Zvolen č.k. 13Cb/17/2016-113 zo dňa 31.05.2017) a návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (záložného práva na byt č. XX) zamietol. Súčasne dňa 18.01.2018 rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č.k. 43Cob/173/2017-216 zo dňa 18.01.2018 tak, že potvrdil rozsudok OS Zvolen č.k. 13Cb/17/2016-141 zo dňa 08.06.2017 (ktorým bol S.. Y. J. zaviazaný na zaplatenie sumy 124 608,84 Eur a prísl. žalobcovi. Dňa 12.02.2018 žalovaná ako aj S.. Y. J. prevzali uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Cob/173/2017-208 zo dňa 18.01.2018, ktorým bol návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietnutý. Následne dňa 19.02.2018 žalovaná a S.. Y. J. uzavreli Dohodu o vyporiadaní BSM, na základe ktorej sa žalovaná stala výlučnou vlastníčkou bytu č. XX. V čase od 19.02.2018 do 02.03.2018 sa S.. Y. J. opakovane domáhal na Okresnom súde Zvolen vyznačenia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietnutý. Dňa 02.03.2018 bola na rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Cob/173/2017-208 zo dňa 18.01.2018 (ktorým bol návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietnutý), vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť a v ten istý deň, dňa 02.03.2018, podala žalovaná a S. Y. J. na príslušnom katastrálnom odbore návrh na vklad vlastníckeho práva žalovanej k bytu č. XX. Dňa 05.03.2018 došlo ku vkladu vlastníckeho práva žalovanej k bytu č. XX do katastra nehnuteľností. Dňa 16.03.2018 nadobudol právoplatnosť Rozsudok Okresného súdu Zvolen 13Cb/17/2016-141 zo dňa 08.06.2017 a dňa 20.03.2018 vykonateľnosť.

1.7 Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná; žalobu zamietol z dôvodu, že Dohoda o vyporiadaní BSM, ktorej neúčinnosti sa žalobca domáhal, je neplatná a neplatnému úkonu nie je možné odporovať. Ako dôvod neplatnosti predmetnej dohody okresný súd konštatoval jej rozpor s dobrými mravmi, ako aj pre rozpor, resp. obchádzanie ustanovení Exekučného poriadku. Za dôvod neplatnosti považoval aj neurčitosť Dohody o vyporiadaní BSM v niektorých jej častiach. Vo vzťahu k záveru o neplatnosti Dohody o vyporiadaní BSM okresný súd konštatoval, že mal za preukázané, že žalovaná a S.. Y. J. konali pri uzatváraní predmetnej dohody vo vzájomnej zhode, v spoločnom úmysle „ochrániť“ byt č. XX pred jeho speňažením v rámci exekúcie voči povinnému S.. Y. J.. Vo vzťahu k neplatnosti predmetného právneho úkonu poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu ČR, z ktorej vyplýva, že rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi nemusí vyplývať iba z jeho obsahu, ale tiež z cieľa, resp. účelu, ktorý ním niektorá zo strán sleduje, dôležité sú okolnosti, za ktorých bol právny úkon uzatvorený; pre posúdenie, či ide o platný alebo odporovateľný právny úkon je rozhodujúce, či právny úkon uzatvárali v úmysle ukrátiť veriteľa obaja účastníci alebo len dlžník; je potrebné rozlišovať, či dlžník mal úmysel ukrátiť veriteľa a druhej strane bol tento úmysel zrejмый alebo musel byť zrejмый, čo nasvedčuje odporovateľnosti právneho úkonu od skutočnosti, kedy konali obidve zmluvné strany právneho úkonu v úmysle ukrátiť veriteľa, čo nasvedčuje absolútnej neplatnosti právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi; v prípade preukázania úmyslu oboch manželov dohodou o vyporiadaní ukrátiť veriteľa, pôjde o dohodu neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

1.8 Vo vzťahu k obrane žalovanej a jej tvrdeniu, že o existencii pohľadávky žalobcu voči jej exmanželovi nemala vedomosť, okresný súd zdôraznil, že spôsobilá spoločnosť F. ako spoločník a ako člen dozornej rady v spoločnosti S., D., a to v rozhodnom čase, kedy pohľadávka žalobcu voči týmto spoločnostiam a následne aj voči jej exmanželovi titulom zmluvy o pôžičke vznikla (31.05.2013). Jej tvrdenie o formálnej účasti v týchto spoločnostiach je v rozpore s ustanoveniami Obchodného zákonníka. V čase, keď žalovaná bola členkou dozornej rady v spoločnosti S., v čase, kedy už prebiehalo konanie na okresnom súde pod sp.zn. 13Cb/17/2016 aj voči jej vtedy ešte manželovi, uzavrela spoločnosť S., D. a ďalšie

subjekty dohodu o urovnaní, na základe ktorej mali byť v prospech spoločnosti S., D. zabezpečené finančné prostriedky vysoko presahujúce žalovanú pohľadávku. Peňažné prostriedky z tejto dohody však boli uhradené inej osobe, ako spoločnosti S., D., a to fyzickej osobe S.. T. N.. Boli uhradené takým spôsobom, že žalovaná a jej manžel S.. Y. J. sa zbavili vlastného úveru voči L., D. na liste vlastníctva došlo k výmazu záložného práva zabezpečujúceho pohľadávku L.. Aj keď spoločnosť S., D. tak mala finančné prostriedky na úhradu záväzkov voči žalobcovi, tieto finančné prostriedky na splnenie svojho záväzku voči žalobcovi nepoužila, zbavila sa ich z neznámeho dôvodu na účet tretej osoby a časť použila na úhradu súkromných záväzkov žalovanej a S.. Y. J. voči L., D... Ani ďalšie finančné prostriedky podľa dohody o urovnaní neboli použité na čo i len čiastočné uspokojenie pohľadávky žalobcu. Okresný súd mal taktiež za preukázané, že žalovaná sa o existencii pohľadávky žalobcu dozvedela najneskôr dňa 23.06.2017, kedy prevzala uznesenie Okresného súdu Zvolen, č.k. 13Cb/17/2016-113 zo dňa 31.05.2017 o zriadení záložného práva k bytu č. XX. Z uvedeného rozhodnutia sa tiež dozvedela o tom, že zákon pripúšťa uspokojenie pohľadávky veriteľa len jedného z manželov z majetku patriaceho do BSM. Existenciu vedomosti žalovanej o záväzku jej bývalého manžela voči žalobcovi vyplýva aj z odvolania proti predmetnému rozhodnutiu. Okresný súd pritom považoval argumentáciu žalovanej voči vyššie uvedenému uzneseniu a argumentáciu jej bývalého manžela S.. Y. J. za identickú, v tomto smere poukázal na obsahovú zhodu uvedenú v predmetných odvolaniach.

1.9 Okresný súd tiež poukázal na závery uvedené v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Cob/173/2017-208 zo dňa 18.01.2018, ktorým zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (vo vzťahu k bytu č.XX) zamietol s poukazom na skutočnosť, že žalobca bude po doručení rozsudku stranám sporu disponovať exekučným titulom, na základe ktorého bude môcť iniciovať exekúciu, v rámci ktorej môže exekútor byť dlžníka (S.. Y. J.) speňažiť. Súd prvej inštancie tiež poukázal na časovú súslednosť, že žalovaná a S.. Y. J. týždeň po doručení uznesenia krajského súdu (č.k. 43Cob/173/2017-208) uzavreli Dohodu o vyporiadaní BSM, na základe ktorej sa výlučnou vlastníčkou bytu č. XX stala žalovaná. Jej manžel ako dlžník žalobcu prišiel o svoj podiel na predmetnom byte, týmto zanikla možnosť žalobcu uspokojiť svoju vykonateľnú pohľadávku z bytu č. XX ako majetku dovtedy spadajúceho do BSM dlžníka a jeho exmanželky. K uzavretiu dohody - dispozícii s bytom č. XX žalovaná a jej exmanžel pristúpili napriek tomu, že v odvolaniach voči uzneseniu Okresného súdu Zvolen o nariadení zabezpečovacieho opatrenia zhodne vylučovali možnosť dispozície s predmetným bytom, vylučovali tak možnosť zmarenia exekúcie. Okresný súd v tomto smere poukázal aj na to, že žalovaná a jej exmanžel k podaniu návrhu na vklad vlastníctva pristúpili hneď v ten istý deň, ako Okresný súd Zvolen na predmetnom uznesení vyznačil právoplatnosť.

1.10 Súd prvej inštancie neuveril ani tvrdeniu žalovanej, že iniciátorom Dohody o vyporiadaní BSM bola ona a dohoda s manželom nebola jednoduchá, pričom poukázal na výpoveď svedka S.. Y. J., ktorý uviedol, že zrejme to boli obaja, kto inicioval uzavretie dohody. Na vyporiadaní BSM sa pritom dohodli veľmi rýchlo, len týždeň po tom, ako prevzali uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 43Cob/173/2017-208 zo dňa 18.01.2018. Z predmetného uznesenia vyplýva, že dňa 18.01.2018 Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol aj vo veci samej rozsudkom, č.k. 43Cob/173/2017-216, pričom potvrdil rozsudok Okresného súdu Zvolen, č.k. 13Cb/17/2016-141 zo dňa 18.06.2017, ktorým bol S.. Y. J. zaviazaný na zaplatenie sumy 124.608,84 Eur s príslušenstvom žalobcovi. Ak žalovaná tvrdila, že k vyporiadaniu BSM s exmanželom pristúpili z dôvodu ich povinnosti podľa § 149 Občianskeho zákonníka, okresný súd zdôraznil, že vyporiadať BSM boli ich právom, ani výkon práv však nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Rovnako poukázal na časovú súslednosť uzavretia Dohody o vyporiadaní BSM vo vzťahu k dátumu rozvodu manželstva a najmä vo vzťahu k odblokovaniu bytu č. XX v dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý však súčasne potvrdil aj exekučný titul. Bolo zrejme, že pokiaľ byt č. XX zostane v režime nevyporiadaného BSM, bude podliehať následnej exekúcii voči povinnému S.. Y. J.. Vzhľadom na časovú súslednosť úkonov žalovanej a jej exmanžela, resp. spoločnosti S., D.. a vzhľadom na nevyvážený obsah práv a povinností vyplývajúcich z dohody o vyporiadaní BSM, dospel okresný súd k záveru, že obaja - žalovaná a jej exmanžel konali vo vzájomnej zhode tak, aby znemožnili žalobcovi domôcť sa uspokojenia jeho pohľadávky z neodvratne blížiacej sa exekúcie, v ktorej by nepochybne došlo k speňaženiu bytu č. XX, a to tým spôsobom, že po vyporiadaní BSM sa mala stať výlučnou vlastníčkou bytu č. XX žalovaná, ktorá nebola dlžníkom žalobcu a takto by byt č. XX už exekúciou nepodliehal. Koordinované konanie žalovanej a jej exmanžela, s prihliadnutím na nerovnovážny obsah práv a povinností zmluvných strán Dohody o vyporiadaní BSM, okresný súd vyhodnotil ako rozporné s dobrými mravmi a z uvedeného dôvodu túto dohodu považoval za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

1.11 Okresný súd taktiež poukázal na nerovnovážnosť Dohody o vyporiadaní BSM, žalovaná nadobudla do výlučného vlastníctva byt č. XX ako jediný likvidný majetok, dlžníkovi žalobcu ostali v zásade opotrebované a nespeňažiteľné hnuiteľné veci nepatrnej hodnoty. S poukazom na závery vyslovené v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 22Cdo/141/2009 okresný súd mal za to, že takúto dohodu nemožno akceptovať ani s ohľadom na zmluvnú voľnosť, jeden z manželov získal všetky aktíva bez existencie dôvodu ospravedlňujúceho uzavretie takejto dohody a druhý zadĺžený manžel prevzal všetky pasíva, neostal mu žiaden majetok, ktorý by mohol použiť na úhradu svojho dlhu. Žalovaná mala predmetnou dohodou nadobudnúť byt č. XX v hodnote 80.500,-Eur, resp. 97.000,-Eur (podľa znaleckého posudku, resp. odhadu trhovej ceny), S.. Y. J. získal na základe dohody hnuiteľné veci, podľa dohody v hodnote 20.460,-Eur, išlo však o nadobúdacie, nie aktuálne hodnoty vecí, ktoré ani nemali byť povinnému odobraté, nakoľko išlo o hnuiteľné veci morálne opotrebované a prípadný výťažok z predaja hnuiteľných vecí by podľa vyjadrenia povinného S.. Y. J. nepostačoval pre celé uspokojenie nároku oprávneného a trov exekúcie. Súd prvej inštancie sa v tomto smere vysporiadať aj s hodnotou hnuiteľných vecí, ktoré mal nadobudnúť S.. Y. J., žalovaná doklad k týmto hnuiteľným veciam nepredložila. S.. Y. J. zároveň nelogicky nadobudol do svojho výlučného vlastníctva aj vstavaný nábytok v byte č. XX. Podľa Dohody o vyporiadaní BSM pritom S.. Y. J. mal prebrať všetky povinnosti vyplývajúce z doposiaľ neukončených súdnych a iných konaní, ktorých je účastníkom. Toto ustanovenie Dohody o vyporiadaní BSM súd prvej inštancie považoval za značne neurčité, nešpecifikujúce jednotlivé záväzky a pasíva, čo rovnako spôsobuje neplatnosť takejto dohody, v danom prípade v zmysle § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaná v celom priebehu konania tvrdila, že o záväzkoch jej exmanžela nemala žiadne vedomosti. Ani ďalšie formulácie vo vzťahu k záväzkom nepovažoval okresný súd za dostatočne určité, najmä pokiaľ ide o to, že žalovaná si mala započítať voči exmanželovi sumu celkom 15.784,-Eur z titulu pôžičiek. Žalovaná na započítanie mohla použiť len sumu vo výške prislúchajúceho podielu X/ X tohto záväzku a nie celú sumu, nakoľko ona bola povinná uhradiť svoj podiel rovným dielom. Nie je zrejmé ani výška splatného záväzku žalovanej ku dňu vyporiadania BSM. Neurčitá je tiež formulácia, že J.. R. J. si započítala pohľadávku vyššie špecifikovanú voči účastníkovi S.. Y. J., nie je zrejmé, aké vzájomné pohľadávky majú byť predmetom započítania. Okresný súd tiež zdôraznil, že žalovaná si protirečí pokiaľ tvrdila, že mala za to, že jej exmanželovi na základe vyporiadania BSM zostane dostatočný majetok z jeho podnikateľských aktivít na úhradu pohľadávky žalobcu, ak súčasne uvádzala, že nemala o jeho podnikateľských aktivitách žiadne informácie. Dohoda o vyporiadaní BSM zároveň nemá žiadnu zmienku o tom, že by S.. Y. J. nadobúdala všetok majetok z jeho podnikateľských aktivít.

1.12 Argument žalovanej, že s exmanželom nemuseli uzavrieť dohodu, ale mohla podať žalobu na súd, pred ktorým by sa dohodli a súd by takúto dohodu schválil a súdne rozhodnutie (o vyporiadaní BSM) by nebolo možné napadnúť nepovažoval okresný súd za dostatočný. Stotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že takýto postup by žalovaná a jej exmanžel zrejme nestihli, do právoplatného súdneho rozhodnutia o vyporiadaní BSM by bol predmetný byt č. XX zablokovaný v rámci exekúcie. Okresný súd taktiež v tomto smere zdôraznil, že nemožno jednoznačne prijať záver, že súd by takú nevyváženú dohodu o vyporiadaní BSM aj schválil, nie je viazaný navrhovaným spôsobom vyporiadania a v konečnom dôsledku súd uzavretý zmluvou neschválil, ak je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

1.13 Za nedostatočnú súd prvej inštancie považoval tiež argumentáciu žalovanej, že exmanželovi žalovanej aj napriek uzavretiu Dohody o vyporiadaní BSM zostal dostatok iného majetku na uspokojenie pohľadávky žalobcu. V tomto smere okresný súd poukázal na tvrdenie žalovanej, že nemala informácie o konkrétnych podnikateľských aktivitách exmanžela, čo potvrdzuje, že Dohodu o vyporiadaní BSM uzatvárala vedome nevyváženú, a teda vedome s cieľom zamedziť tomu, aby bol byt č. XX v exekúcii do budúcnosti postihnutý, a teda vedome s úmyslom obísť ustanovenie Exekučného poriadku. Tento postup zakladá ďalší dôvod neplatnosti právneho úkonu. Prípadný majetok iných dlžníkov (spoločnosti F., T. a S., D.), ak by aj existoval, nie je na účely posúdenia odporovateľnosti a ani neplatnosti právneho úkonu relevantný. Prípadná odporovateľnosť resp. neplatnosť právneho úkonu sa posudzuje u každého z dlžníkov osobitne, v opačnom prípade by sa každý z viacerých dlžníkov mohol pokojne zbavovať svojho majetku s odkazom na majetok druhého dlžníka bez postihnutia odporovateľnosťou. Z listinných dôkazov, najmä vo vzťahu k oznámeniam súdneho exekútora vyplýva, že u povinného S.. Y. J. nebol zistený žiaden majetok, hnuiteľný majetok dlžníka mu odobratý nebol, nakoľko išlo o hnuiteľné veci morálne opotrebované. Ak existovalo tvrdenie, že S.. Y. J. mal mať pohľadávku vo výške 150.000,-Eur voči spoločnosti S., D. a pohľadávku vo výške 7.338,-Eur voči spoločnosti F., T., okresný súd konštatoval, že z predložených listín nebolo zrejmé, kedy a akou formou

ich Y. J. tak vysoké sumy týmto spoločnostiam poskytol. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že v roku XXXX S.. Y. J. predmetné sumy týmto spoločnostiam skutočne poskytol. Ak by to však bola pravda, znamenalo by to, že nesplnil dlh žalobcovi napriek dostatku finančných prostriedkov, ale tieto poskytol vlastným obchodným spoločnostiam (S., D.. resp. F., T.), ktoré boli rovnako dlžníkom žalobcu. Ani jeden z týchto dlžníkov žalobcu predmetné finančné prostriedky nepoužil na úhradu dlhu žalobcovi. Tvrdené pohľadávky tak súd prvej inštancie považoval za údajné. Ak by aj takéto pohľadávky existovali, ich faktická hodnota je veľmi otázna aj s poukazom na skutočnosť, že podľa vyššie uvedenej dohody o urovnaní peňažné prostriedky v sume 70.000,-Eur boli uhradené fakticky takým spôsobom, že sa žalovaná aj jej manžel S.. Y. J. zbavili vlastného úveru voči L., D. tak, že spoločnosť S., D. mala nadobudnúť pôvodnú pohľadávku L. D. voči nim dvom ako úverovým dlžníkom. Následne došlo aj k výmazu záložného práva, zabezpečujúceho predmetnú pohľadávku L. Za relevantné súd prvej inštancie nepovažoval ani tvrdenie existencie pohľadávky spoločnosti S. voči spoločnosti F. v sume 147.500,-Eur, a to z dôvodu závislosti speňaženia pohľadávky od vôle tretej osoby a zároveň vo vzťahu k tvrdeniu S.. Y. J. o tom, že túto pohľadávku bude spoločnosť S. vymáhať až keď sa tak rozhodne. Takýto postup je nepochopiteľný pri hrozbe exekúcie, aj proti spoločnosti S., D. ktorej je S.. Y. J. predsedom predstavenstva, ktorá k vymáhaniu tejto pohľadávky už nepristúpila.

1.14 Z vyššie uvedených dôvodov okresný súd dospel k záveru, že dlžník S.. Y. J. žiadnym hodnotným majetkom okrem bytu č. XX v čase uzavretia Dohody o vyporiadaní BSM nedisponoval, sám to potvrdil v odvolaní voči nariadenému zabezpečovaciemu opatreniu. Toto tvrdenie je v rozpore s jeho svedeckou výpoveďou, kde uvádza, ako majetok aj hodnotu akcií spoločnosti S. T., D., hodnotu podielu v F., T., opciu na kúpu akcií S., D.. Je však zrejme, že v rámci prebiehajúcich exekúcií nielen voči spoločnostiam S., D.. aj F., T. ale aj vo vzťahu k S.. Y. J. nebola doposiaľ pohľadávka žalobcu uspokojená ani čiastočne. Ak by tvrdené pohľadávky boli bonitné, nič dlžníkovi nebránilo od svojich spoločností pohľadávky vymôcť a uhradiť tak dlh voči žalobcovi, najmä pokiaľ hrozila exekúcia bytu. Z uvedených dôvodov argumentáciu u žalovanej o majetku dlžníka postačujúcom na uspokojenie pohľadávky žalobcu považoval súd prvej inštancie za účelovú, nedôvodnú a nepreukázanú relevantnými dôkazmi.

1.15 Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania okresný súd aplikoval ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku; pred rozhodnutím vo veci samej uložil zástupcom oboch sporových strán v určenej lehote zaujať stanovisko k súdom mienenej aplikácii citovaného ustanovenia C.s.p. Žalobca s aplikáciou predmetného ustanovenia pre prípad zamietnutia žaloby súhlasil, žalovaná s aplikáciou predmetného ustanovenia nesúhlasila. Pokiaľ ide o dôvody hodné osobitného zreteľa vyžadované v ustanovení § 257 C.s.p., okresný súd za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval skutočnosť, že žalobca bol v spore neúspešný v dôsledku právneho posúdenia odporovateľnosťou napádaného právneho úkonu súdom ako úkonu neplatného, ak by súd k záveru o jeho neplatnosti nedospel, zrejme by žalobe vyhovel. Zároveň dôvod osobitného zreteľa videl v tom, že konanie žalovanej a jej exmanžela považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Napriek úspechu žalobcu v spore tak žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo vo veci sám rozhodol. Uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods.1 písm.b) písm.d), písm.f) a písm.h) C.s.p., tvrdil tak, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Pokiaľ namietal nesprávne právne posúdenie, žalobca mal za to, že toto spočíva v tvrdenej neexistencii osobitného ustanovenia zákona, na základe ktorého sa žalobca môže domáhať absolútnej neplatnosti dohody o vysporiadaní BSM. Zdôraznil, že po zmene právneho názoru súdu prvej inštancie reagoval zmenou žaloby a žiadal, aby súd určil, že dohoda o vysporiadaní BSM je neplatná; okresný súd pritom zmenu žaloby nepripustil s odôvodnením, že žalobca má možnosť domáhať sa iného súdneho určenia podľa ust. § 137 C.s.p., nakoľko neplatnosti právneho úkonu sa môže domáhať len vtedy, ak takáto možnosť výslovne vyplýva z osobitného predpisu a podľa okresného súdu takéhoto osobitného ustanovenia niet. Za osobitný predpis považoval žalobca Občiansky zákonník, jeho ust. § 39, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu,

alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd rozhodujúci o žalobe prihliadať ex officio. V tomto smere považoval napadnuté rozhodnutie aj za nedostatočne odôvodnené. Súd prvej inštancie síce uviedol, že žalobca má a mal použiť iný typ žaloby v zmysle § 137 C.s.p., neuviedol však akú žalobu a neuviedol ani dôvod, prečo práve tento typ určovacej žaloby by bol pre žalobcu lepší, prečo žaloba na určenie neplatnosti je menej vhodný procesný prostriedok ochrany porušeného práva, keďže práve takýmto určením by sa definitívne odstránili sporné práva. Zdôraznil pritom, že aj keď záujmom zákonodarcu bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a míňajú sa účelu žaloby určovacej, nie je to však žalobcov prípad, súdnym rozhodnutím o neplatnosti právneho úkonu by sa odstránili všetky sporné vzťahy. Naproti tomu stojí konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca síce osvedčil naliehavý právny záujem a žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi, zmenu žaloby nepripustil a vyslovenie neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM by konečným spôsobom vyriešil sporné vzťahy. Okresný súd neodpovedal na otázku, akého iného určenia podľa § 137 C.s.p. sa mal žalobca domáhať a prečo toto iné určenie je účinnejším spôsobom ochrany žalobcovho práva. Súd pritom aj po zmene procesného kódexu výrokom určujú neplatnosť dohôd o vyporiadaní BSM. Na základe uvedeného žalobca konštatoval zmatečnosť napadnutého rozhodnutia spočívajúcu v jeho nepreskúmateľnosti, z dôvodu, že súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal argumentáciou žalobcu, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Okresný súd síce uviedol, že neplatnosť právneho úkonu má prednosť pred odporovateľnosťou, pretože pôsobí proti všetkým, návrh na zmenu žaloby však nepripustil. Takýto postup súdu považoval žalobca za odopretie spravodlivosti, keď súd nerozhodol žiadnym spôsobom o tvrdení absolútnej neplatnosti právneho úkonu z formalistických dôvodov. Vo vzťahu k uvedenému taktiež žalobca poukázal na ust. § 34 zákona č. 162/1995 Z. z.; príslušný okresný úrad, katastrálny odbor, je povinný na základe právoplatného súdneho rozhodnutia o neplatnosti Dohody o vyporiadaní BSM k nehnuteľnosti vyznačiť v katastri nehnuteľností vo vzťahu k nehnuteľnosti stav pred týmto právnym úkonom. Ak by teda súd určil, že Dohoda o vyporiadaní BSM je absolútne neplatný právny úkon, viedlo by to k úplnému odstráneniu právnej neistoty na strane žalobcu. Odôvodnenie rozhodnutia, že určenie neplatnosti právneho úkonu v zásade odporuje požiadavke, aby súd určil aktuálny právny stav, nakoľko takéto určenie sa týka toho, čo bolo v minulosti a nehovorí nič o aktuálnom stave, je právne neudržateľné.

2.2 Žalobca zároveň namietal, že okresný súd pri rozhodovaní o žalobe vychádzal z rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, ktoré však pre rozhodovacie prax súdov pôsobiacich na území Slovenska rozhodujúce nie sú; súd prvej inštancie aplikoval príslušné normy a českú judikatúru mechanicky, necitlivo a zároveň arbitrárne.

2.3 Žalobca zároveň v odvolaní tvrdil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho a nepresvedčivého právneho posúdenia veci týkajúceho sa posúdenia absolútnej neplatnosti Dohody o vyporiadaní BSM. Mal za to, že okresný súd nedostatočným spôsobom odôvodnil, prečo považoval Dohodu o vyporiadaní BSM za neplatný právny úkon, dostatočným spôsobom nerozlíšil medzi úmyslom ukrátiť veriteľa a vedomosťou o úmysle ukrátiť veriteľa. Tvrdil, že z hľadiska oprávnených nárokov veriteľov pred poškodzovacím konaním dlžníka by bolo zo strany zákonodarcu zjavne nelogické, kedy v prípade, že by išlo o platný právny úkon, ochranu veriteľovi poskytol a v prípade neplatného právneho úkonu ochranu veriteľovi neposkytol, keď následok je pri právnom úkone odporujúci dobrým mravom rovnaký a to taký, že dlžník sa zbavil majetku použiteľného na uspokojenie svojho veriteľa. Takýto výklad by odporoval konceptu tzv. racionálneho zákonodarcu, ktorý netvorí nelogické, či nadbytočné právo a nevytvára prekážky k uplatňovaniu základných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

2.4 Žalobca taktiež tvrdil, že okresný súd nezdôvodnil, prečo nepripustil zmenu žaloby po zmene právneho názoru. Nepripustil ju s odôvodnením, že sa žalobca môže domáhať iného súdneho určenia v zmysle § 137 C.s.p., neuviedol však akého a poukázal na zásadu hospodárnosti konania. Ak nie je možné úspešne odporovať absolútne neplatnému právnemu úkonu, potom nepripustiť zmenu žaloby o určenie neplatnosti Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov je popretím elementárnej spravodlivosti. Ide o učebnicový a aprobovaný návod na to, ako sa zbaviť svojich záväzkov a nerušene si užívať majetok, ktorý mal byť podľa práva použitý na uspokojenie veriteľovej pohľadávky. V tomto smere súd prvej inštancie vo svojej argumentácii nie je koherentný, jeho rozhodnutie je nekonzistentné a vnútorne rozporné. Rozsudok okresného súdu je nepresvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako aj závery, ku ktorým dospel, sú nespravodlivé. Žalobca tvrdil, že odôvodnenie

písomného vyhotovenia rozsudku je nedostatočné a nezodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C.s.p., nakoľko v odôvodnení rozhodnutia chýbajú odpovede na otázky zásadného právneho významu.

2.5 Pokiaľ žalobca namietal skutočnosť, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zdôraznil, že pre neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi je rozhodujúce, aby úmysel ukrátiť veriteľa mali pri robení právneho úkonu obaja účastníci dohody. Vo vzťahu k odporovateľnosti resp. neplatnosti právneho úkonu je nevyhnutné vymedziť hranicu, kedy úmysel ukrátiť veriteľa spôsobuje len odporovateľnosť právneho úkonu a kedy už jeho neplatnosť. Je potrebné robiť rozdiel medzi úmyslom druhej zmluvnej strany ukrátiť veriteľa a iba jej vedomosťou o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa. Tieto dve skutočnosti nie je možné stotožňovať, nakoľko môžu nastať rôzne situácie. Ak obe zmluvné strany robili právny úkon s úmyslom ukrátiť veriteľa, takýto právny úkon bude absolútne neplatný pre jeho rozpor s dobrými mravmi; ak pri robení právneho úkonu mal úmysel ukrátiť veriteľa len dlžník, druhá zmluvná strana však nie, avšak úmysel dlžníka jej musel byť známy, v takomto prípade právny úkon nevykazuje znaky neplatnosti, bude platný a bude tak odporovateľný; pri robení právneho úkonu mal úmysel ukrátiť veriteľa len dlžník, druhá zmluvná strana nie, bola však ňou blízka osoba, ktorá pri náležitej starostlivosti musela úmysel dlžníka poznať. Okresný súd v tomto smere nerozlišoval, či žalovaná mala len vedomosť o úmysle dlžníka alebo spolu s dlžníkom mala úmysel ukrátiť veriteľa. Žalobca zdôraznil, že okresný súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s tým, či žalovaná mala len vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa alebo spolu s dlžníkom mala úmysel ukrátiť veriteľa. Tento rozdiel je zásadnou právnou otázkou vzhľadom k posúdeniu, či Dohoda o vyporiadaní BSM je platný právny úkon alebo neplatný právny úkon. Na základe vykonaného dokazovania mal žalobca zato, že žalovaná nemala úmysel veriteľa ukrátiť, ale z dokazovania vyplýva, že mala len vedomosť o úmysle Y. J. ukrátiť veriteľa, s jeho konaním sa stotožňovala, keďže sa aj jej priamo dotýkalo.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku o nároku na náhradu trov konania, podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, v ktorom navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania zmenil a priznal jej náhradu trov konania v rozsahu 100%. Tvrdila, že súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

3.1 V konkrétnostiach namietala, že podľa ustanovenia § 257 C.s.p. môže súd postupovať iba v prípade, ak sú kumulatívne splnené dve zákonné podmienky, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Okresný súd pritom uviedol dôvody hodné osobitného zreteľa, výnimočné okolnosti odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov konania neuviedol žiadne. Z uvedeného dôvodu okresný súd žalovanej v rozpore so zákonom nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd sa pritom nezaoberal ani posudzovaním okolností hodných osobitného zreteľa, kde treba prihliadnuť na osobné, sociálne, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých z účastníkov konania a všímať si aj postoj účastníkov v konaní. Rozhodujúcim hľadiskom je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi konania. Týmito skutočnosťami sa okresný súd nezaoberal a v odôvodnení sa nimi nijako nevyšporiadal.

3.2 Za rozporný s vykonaným dokazovaním a skutočným stavom veci považovala aj záver súdu prvej inštancie, že jej konanie malo byť v rozpore s dobrými mravmi. O vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva sa s exmanželom dohodla v súlade s legislatívnou úpravou, bola presvedčená, že Dohodou o vyporiadaní BSM exmanželovi zostával vo vlastníctve dostatok prostriedkov na úspešné doriešenie konaní, ktorých bol účastníkom. Namietla, že by smerovala k akejkoľvek snahe ukrátiť veriteľa exmanžela. Zopakovala tvrdenia, že exmanžel po uzavretí Dohody o vyporiadaní BSM disponoval a disponuje dostatočným množstvom majetku, čo bolo v priebehu konania preukázané, čo potvrdzuje tiež jej tvrdenie, že Dohodu o vyporiadaní BSM uzatvárala bez akéhokoľvek bočného úmyslu. So záverom súdu prvej inštancie, že ide o dohodu neplatnú, sa tak nestotožnila. Záver súdu, že scudzila byť Dohodou o vyporiadaní BSM je nesprávny, medzi pojmami vyporiadať a scudzitiť je právne aj obsahovo veľký rozdiel. Legislatíva neumožňuje inú formu úpravy vlastníckych vzťahov medzi manželmi, len vyporiadanie, žiadne darovacie, či iné zmluvy. Na tretiu osobu byť nepreviedla a prevádzať nebude. Upozornila, že pohľadávka firmy S., D. voči F. - I., T. v sume 147.000,-Eur sa stala splatnou 31.12.2017, niekoľko mesiacov po podaní odvolania voči zabezpečovaciemu právu k nehnuteľnosti. Nestotožnila sa s názorom súdu, aby sa obsah Dohody o vyporiadaní BSM posudzoval ako úkon urobený v rozpore s dobrými mravmi. Postupovala len spôsobom, aký vyžaduje zákon, právny predpis neporušila, dávala a dáva prednosť dohode pred súdnymi spormi. Rozhodovala sa podľa aktuálnych informácií, za každých

okolností sú pre ňu rozhodujúce jej deti a jej rozvod s S.. J. nebol účelový. Neexistujú dôkazy, že Dohodu o vyporiadaní BSM uzavrela vo vzájomnej zhode s exmanželom v spoločnom úmysle ukrátiť veriteľa. Pokiaľ ide o Dohodu o vyporiadaní BSM, nešlo o rýchlu a bezproblémovú dohodu, žalovaná hneď po rozvode (T.) iniciovala uzatvorenie budúcej zmluvy o vyporiadaní BSM, podpisy na nej boli osvedčené dňa 22.10.2017. K finálnej verzii Dohody o vyporiadaní BSM došlo až 19.02.2018, a teda predchádzalo jej 5 mesiacov komplikovanej komunikácie s exmanželom, množstvo návrhov a ústupkov vo vzťahu k majetkovému vyporiadaniu s ním.

3.3 Žalovaná mala za to, že zhodnotenie súdu vo vzťahu k jej tvrdeniu, že exmanželovi zostane vyporiadaním BSM dostatočný majetok z jeho podnikateľských aktivít, je nesprávne. Zdôraznila, že komunikácia s exmanželom na tému jeho podnikania bola vždy náročná. Bola presvedčená, že doposiaľ jej známe veci a získané informácie z verejne prístupných zdrojov jej poskytli dostatočný obraz o finančnej kondícii obchodných spoločností, ktoré počas a po vyporiadaní BSM získal exmanžel na základe ňou prejavenej slobodnej vôle do vlastníctva. Tvrdila, že majetok, ktorý exmanžel získal vyporiadaním BSM, je väčší ako ten, ktorý na základe Dohody o vyporiadaní BSM získala ona. To vyplýva aj z dohody o vyporiadaní BSM, podľa ktorej všetky ostatné povinnosti vyplývajúce z doposiaľ neukončených súdnych a iných konaní, ktorých účastníkom je S.. Y. J., prechádzajú na účastníka S.. Y. J.. Výslovne sa dohodli, že na tomto základe získava a získal exmanžel všetok majetok z jeho podnikateľských aktivít do vlastníctva, pasíva aj aktíva, povinnosti aj práva. Žalovaná rovnako namietla záver súdu prvej inštancie o tom, že s S.. J. sú blízke osoby, neboli nimi ani v čase uzatvárania Dohody o vyporiadaní BSM, exmanžel sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti XX.XX.XXXX., dohodou určené huteľné veci si premiestnil a premiestňuje k sebe. Je vedené konanie o určenie výživného na plnoleté dieťa, podané dcérou B. J.. Žalovaná napokon poukázala na svoje sociálne pomery a zdôraznila, že výrazný zásah do bežného financovania nákladov jej rodiny je pre ňu veľkou záťažou, konanie smerujúce k vyporiadaniu BSM nebolo realizované s úmyslom ukrátiť veriteľa exmanžela. Túto etapu svojho života chcela doriešiť maximálne korektne. Žaloba žalobcu bola zamietnutá, pričom na obranu svojho práva vynaložila finančné prostriedky v rozsahu, ktorý je pre ňu a jej rodinu neprimerane náročnou finančnou záťažou. Aj odvolanie voči výroku o náhrade trov konania si spracovala sama.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej zotrval na svojom odvolaní a dôvodoch v ňom uvedených. Obsahovo sa k vyjadreniu žalovanej zásadne nevyjadril, zopakoval svoju argumentáciu o tom, že súd prvej inštancie sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s tým, či žalovaná mala len vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa alebo spolu s dlžníkom mala úmysel ukrátiť veriteľa.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu zotrvala na svojich dovtedajších stanoviskách, ako aj argumentácii. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, potvrdil a zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým jej nepriznal náhradu trov konania. Žiadala, aby jej odvolací súd priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

5.1 Zdôraznila, že pokiaľ žalobca svoj nárok odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 42a ods.1, 3 Občianskeho zákonníka, tvrdenia žalobcu rozporovala pokiaľ ide o tvrdenie, že dlžník po rozvode uzavrel s ňou ako exmanželkou Dohodu o vyporiadaní BSM a ukrátil ňou žalobcu tak, že uskutočnil tzv. ukracujúci právny úkon. Poukázala na dôvody, pre ktoré s exmanželom pristúpili k vyporiadaniu majetku spadajúcu do režimu BSM; vyjadrila presvedčenie, že bývalý manžel Dohodu o vyporiadaní BSM neuzavrel s úmyslom ukrátiť svojho veriteľa, iniciátorom vyporiadania bola žalovaná, bývalý manžel nemal záujem sa s ňou dohodnúť a o vyporiadanie nemal záujem. Nešlo o rýchlu a bezproblémovú dohodu, jej uzatvoreniu predchádzalo 5 mesiacov komplikovanej komunikácie za asistencie rodičov bývalého manžela, množstvo návrhov a ústupkov vo vzťahu k vyporiadaniu. Snažili sa postupovať v zmysle zásad Občianskeho zákonníka, prihliadali na potreby syna a dcéry a starostlivosť o nich. V čase uzatvárania dohody nemala vedomosť o všetkom majetku, ktorý mohol bývalý manžel mať, najmä z jeho podnikateľských aktivít, do ktorých ju nikdy nezasvätil a dohodu uzavrel nakoniec preto, aby sa nezačala zaoberať týmto jeho majetkom. Nesúhlasila s konštatovaním, že Dohodu o vyporiadaní BSM uzavrela s cieľom poškodiť žalobcu alebo, že by mala len vedomosť o tom, že exmanžel chce touto dohodou veriteľa ukrátiť. Postupovala len spôsobom, ktorý vyžaduje zákon. Ak by chcela veriteľa ukracovať, bola by podala žalobu o vyporiadanie BSM, súd by dohodu v rozsahu, v akom ju s exmanželom uzavreli, s veľkou pravdepodobnosťou schválil a žalobca by nemal akúkoľvek možnosť súdne rozhodnutie napadnúť. Tento spôsob vyporiadania nezvolila, čo preukazuje, že nemala vedomosť a úmysel poškodiť veriteľa.

Zopakovala tvrdenie, že majetok, ktorý exmanžel v konečnom dôsledku získal vyporiadaním BSM, je väčší ako ten, ktorý na základe Dohody o vyporiadaní BSM získala ona. Pohľadávky a záväzky jednotlivých obchodných spoločností, ktoré sú stranami pôvodného obchodného sporu, riešil a konal v nich výlučne exmanžel, z jeho strany jej nikdy neboli poskytnuté presné informácie. Mala len vedomosť, že manželova spoločnosť, resp. spoločnosti majú pohľadávku voči cudzej firme, jej vedomosť preukazuje výpoveď J.. I. C. v konaní pred okresným súdom. Konkrétnu informáciu o tomto mala k dispozícii prvýkrát z jeho výpovede počas konania; pohľadávka spoločnosti S., D. voči spoločnosti F. - I., T. sa stala splatnou dňa 31.12.2017, 1,5 mesiaca predtým, ako došlo k uzavretiu Dohody o vyporiadaní BSM. Tvrdila tiež, že výpoveďou svedka S.. Y. J. na pojednávaní bolo preukázané, že v rozhodnom období mal on ako fyzická osoba pohľadávku voči spoločnosti S., D. vo výške 150.000,-Eur a ďalšiu pohľadávku vo výške 7.338,-Eur voči spoločnosti F., T.. V čase uzavretia Dohody o vyporiadaní BSM vlastnil iný majetok v dostatočnej výške na uhradenie záväzku voči žalobcovi. Krátko pred uzavretím Dohody o vyporiadaní BSM bola zo spoločnosti F. - I., T. zaplatená spoločnosti S., D. suma 150.000,-Eur, o čom nemala vedomosť a informácie získala až počas konania.

5.2 Žalovaná taktiež poukázala na skutočnosti vyplývajúce z výpovede svedka J.. I. C. vo vzťahu k exekučnému konaniu, súdna exekútorica prikázala spoločnosti F. - I., T., aby záväzok vo výške 147.500,-Eur uhradila priamo žalobcovi a nie veriteľovi spoločnosti S.. Ide o reálnu pohľadávku, ktorá je krytá pozemkami, ktorých hodnota sa nedá znížiť a ich cena rastie a neklesá. Tieto tvrdenia svedka potvrdzujú jej stanoviská, že exmanžel, resp. spoločnosti, ktoré mu zostali vo vlastníctve, vlastní dostatok finančných a iných prostriedkov, z ktorých je možné uspokojiť nároky žalobcu. V rámci vyporiadania BSM mohla žiadať len to, o čom vedela a čo videla, nedisponovala finančnými prostriedkami potrebnými na znalecké posudky, súdne poplatky a náklady právneho zastupovania v prípadnom spore o vyporiadanie BSM. Podiely obchodných spoločností a všetky práva a povinnosti z nich vyplývajúce zostali na základe Dohody o vyporiadaní BSM vo vlastníctve exmanžela, čo bolo do jej obsahu premietnuté. Nepovažovala tak za pravdivé tvrdenie žalobcu o tom, že uzavretím Dohody o vyporiadaní BSM sa dlžník zbavil majetku a že prevod uskutočnil bez akéhokoľvek plnenia. Nie je pravdivé ani tvrdenie, že dlžník nič nevlastní a koná tak akoby nič nevlastnil. V tomto smere zdôraznila, že exmanžel príjem má a má majetok. Opakovane zdôraznila tvrdenia, že majetok, ktorý má exmanžel, získal na základe Dohody o vyporiadaní BSM spolu so zatajovanými pohľadávkami, je väčší ako ten, ktorý na základe dohody získala ona. Dohoda o vyporiadaní BSM tak nebola právnym úkonom, ktorý by ukrátil žalobcu.

5.3 Neexistujú žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že Dohodu o vyporiadaní BSM uzavrela vo vzájomnej zhode a spoločnom úmysle uchrániť byt pred exekúciou. O hrozbe exekúcie nemala vedomosť, v tomto smere s exmanželom nekomunikovali. V čase uzavretia Dohody o vyporiadaní BSM exekúcia nehrozila. Dohoda o vyporiadaní BSM bola uzatvorená 19.02.2018 a žalobca začal legálne vo vzťahu k exmanželovi pohľadávku vymáhať niekedy v druhom polroku 2018. Aj jej svokor uviedol, že nemá vedomosť, že by exmanžel a jeho firmy mali nejaké neuhradené záväzky. Uzavrela, že v konaní nebolo preukázané, že exmanžel uzavrel dohodu o vyporiadaní BSM v úmysle ukrátiť svojho veriteľa; nebolo preukázané, že by mala vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa, resp. že by jej bol úmysel ukrátiť veriteľa známy. Naopak, bolo preukázané, že v čase uzavretia Dohody o vyporiadaní BSM disponoval exmanžel dostatočným majetkom na uhradenie záväzku voči žalobcovi.

6. Ďalšie relevantné vyjadrenie podané nebolo.

7. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

7.1 Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie

právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C. s. p.).

9. Odvolanie žalobcu v danom prípade nie je dôvodné.

Rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a v súlade so zákonom odôvodnený, je z neho zrejmé, akými úvahami a právnymi názormi sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Právne závery sú súladné s vykonaným dokazovaním, čo je zistiteľné z obsahu spisu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi a argumentáciou súdu prvej inštancie, na ktoré v celom rozsahu poukazuje; v takomto prípade sa tak môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na rozsah a obsah odvolacích dôvodov odvolací súd zdôrazňuje nasledovné skutočnosti:

9.1 V prejednávanej veci sa žalobca domáhal určenia, že právny úkon žalovanej a jej exmanžela, dlžníka žalobcu, a to Dohoda o vyporiadaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je odporovateľným právnym úkonom v zmysle ustanovenia § 42a, ods.1, ods.3 Občianskeho zákonníka, ktorý je voči žalobcovi neúčinný. V priebehu konania žalobca síce žiadal pripustiť zmenu žaloby tak, aby súd určil, že Dohoda o vyporiadaní BSM je neplatná; zmenu žaloby okresný súd nepripustil.

9.2 Žalobca namietal, že súd prvej inštancie neodôvodnil, prečo zmenu žaloby nepripustil, resp. tento postup súdu prvej inštancie bol nesprávny.

9.3 K uvedenej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 143 C.s.p. umožňuje súdu prvej inštancie (zmena žaloby je v odvolacom konaní neprípustná v zmysle § 371 C.s.p.) zmenu žaloby nepripustiť, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe; prípadne vtedy, ak by na konanie o zmenenej žalobe bol vecne alebo kauzálne príslušný iný súd. O prípad vecnej alebo kauzálnej príslušnosti v spore nejde. Z rozhodovacej praxe súdov pritom vyplýva, že dôvodom, pre ktorý sa návrhu na zmenu žaloby nevyhovie (zmena žaloby nie je pripustená), je zásada hospodárnosti konania, ktorá má súvis s doposiaľ vykonaným dokazovaním, ktorého výsledky v doterajšom konaní nie sú dostatočným podkladom pre konanie o zmenenej žalobe. Z obsahu spisu, z vykonaného dokazovania do vyhlásenia uznesenia o nepripustení žaloby vyplýva, že účastníkom konania (o určenie neúčinnosti právneho úkonu) bol žalobca F., T. a žalovaná J.. R. J.; dokazovanie bolo vedené predovšetkým vo vzťahu k tvrdenej odporovateľnosti právneho úkonu, či sú naplnené všetky zákonné predpoklady pre vyslovenie, že odporovaný právny úkon je vo vzťahu k žalobcovi neúčinný. V rámci takto vykonaného dokazovania okresný súd po prv vyslovenom závere na pojednávaní dňa 9.1.2019 (súd vyslovil svoj predbežný názor - žaloba sa súdu javí ako dôvodná) dospel k zmene svojho predbežného záveru, tento stranám sporu oznámil na pojednávaní dňa 3.5.2019 a konštatoval, že nie je splnený jeden z predpokladov na úspešné uplatnenie odporovacieho práva, a to je platnosť právneho úkonu. Napriek tomu, že žalobca na oznámenie predbežného právneho posúdenia procesne reagoval návrhom na pripustenie zmeny žaloby, súd prvej inštancie správne zmenu žaloby nepripustil.

9.4 Odvolací súd síce súhlasí s tým, že podstatné výsledky dovtedajšieho dokazovania mohli byť aspoň z časti podkladom na konanie o zmenenej žalobe, keď v konečnom dôsledku súd pri posudzovaní odporovateľnosti právneho ako prvú právnú otázku skúmal platnosť právneho úkonu; dovtedajšie výsledky dokazovania na rozhodnutie vo veci samej nepostačovali predovšetkým z dôvodu, že v konaní o zmenenej žalobe by sa jednalo o iný okruh účastníkov (v konaní o neplatnosť právneho musia byť stranami sporu všetci účastníci namietaného právneho úkonu, a to na rozdiel od konania o vyslovenie odporovateľnosti právneho úkonu), dokazovanie by bolo potrebné podstatným spôsobom doplniť; S.. J. by mal po prípadnom pripustení zmeny žaloby v časti konania rozdielne postavenie (svedok - strana sporu). Nemožno opomenúť ani skutočnosť, ako správne zdôraznil súd prvej inštancie, že konanie o zmenenej žalobe by s prihliadnutím na argumentáciu súdu prvej inštancie k žalobcom zamýšľanému následku nevedlo. Odvolací súd tak súhlasí s postupom súdu prvej inštancie, ktorý zmenu žaloby nepripustil; konal tak v súlade so zásadou hospodárnosti konania, najmä ak dospel k záveru, že v zmysle navrhovaného petitu zmenenej žaloby niet osobitného predpisu, ktorý by umožňoval domáhať sa určenia právnej skutočnosti..

10. Vzhľadom na určovací charakter navrhovaného petitu zmenenej žaloby sa súd prvej inštancie, pred rozhodnutím o jej pripustení či nepripustení, správne a v súlade so zásadou hospodárnosti konania zaoberal prípustnosťou takejto žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu. Základným procesným predpokladom úspechu žaloby o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, bola podľa § 80 písm.c) Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 30.6.2016, existencia naliehavého, t.j. kvalifikovaného právneho záujmu na požadovanom určení, ktorý bol daný tam, kde by bez tohto určenia bolo právo žalobcu neisté alebo kde by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Táto právna úprava teda rozlišovala medzi určením existencie práva a právneho vzťahu bez toho, aby takéto odlíšenie malo vecný význam.

10.1 K zmene systému určovacích žalôb došlo prijatím novej procesnej právnej úpravy Civilného sporového poriadku, účinnej od 01.07.2016, ktorý už určenie existencie právneho vzťahu výslovne neuvádza. Jeho § 137 rozlišuje medzi žalobou, ktorou možno požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, pričom naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu (písm. c/), alebo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu (písm. d/). Ako uvádza komentár k Civilnému sporovému poriadku (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 504) právny záujem na určení práva vyplýva z právneho predpisu, ak právny predpis určitú osobu oprávňuje, alebo jej ukladá podať bližšie špecifikovanú žalobu. Oprávnenie podať takúto určovaciu žalobu zakladá nevyvrátiteľnú domnienku, že právny záujem žalobcu je daný. Takýmito typmi žalôb sú napr. žaloba na určenie popretej pohľadávky prihlásenej do konkurzu (§ 32 zákona o konkurze a vyrovnaní), alebo žaloba na vylúčenie veci z exekúcie, ak tretia strana uplatňuje právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu (§ 55 ods. 1 Exekučného poriadku). Podľa toho istého zdroja sú zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť právnymi skutočnosťami. Nová právna úprava pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (hmotného práva). Príkladmi týchto žalôb sú žaloba o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce, žaloba o určenie neplatnosti dražby podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, alebo žaloby vyvolané sporom o dedičské právo (§ 194 C.m.p.).

10.2 Naliehavý právny záujem na požadovanom určení je daný tam, kde by bez tohto určenia bolo právo žalobcu neisté alebo kde by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Právny záujem žalobcu musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností, čo pre žalobcu znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosti, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol žalobe meritórne vyhovieť. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi: žalovaným je popieraná existencia (neexistencia) práva, teda je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi stranami sporu je sporný (existencia aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty); jestvuje ohrozenie práva či právneho vzťahu a toto ohrozenie nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom. Naliehavý právny záujem sa viaže k žalobe, resp. k otázke, či určovacia žaloba môže byť spôsobilým procesným nástrojom ochrany práva (rozhodnutie NS SR 5MCdo 1/2010). Odvolací súd pripomína, že určovacia žaloba má preventívnu povahu - má poskytnúť ochranu právneho postavenia žalobcu skôr, ako dôjde k porušeniu práva. Naliehavý právny záujem na určení v prípade, ak možno žalovať na plnenie môže byť daný, ak sa určovacou žalobou vytvorí základ pre právne vzťahy strán sporu a predíde sa tak ďalším žalobám na plnenie. Tam, kde právo už porušené bolo, je prostriedkom ochrany žaloba na plnenie.

10.3 Posudzujúc podanú žalobu z hľadísk uvedených v ustanovení § 137 C.s.p. súd prvej inštancie správne uzavrel, že ide o žalobu o určenie právnej skutočnosti. Zmluva (dohoda), jej platnosť či neplatnosť podľa vyššie uvedeného výkladu je totiž právnou skutočnosťou. Možnosť domáhať sa vyslovenia neplatnosti právnych úkonov (v danom prípade Dohody o vyporiadaní BSM) je prípustná len v prípade, ak to vyplýva z osobitného predpisu. A súd prvej inštancie správne uzavrel, že takéto ustanovenie zákona absentuje, možnosť domáhať sa neplatnosti Dohody o vyporiadaní BSM zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva.

10.4 Žalobca v podanom odvolaní tvrdil, že osobitným predpisom v zmysle ustanovenia § 137 písm.d) C.s.p. je ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, prípadne ustanovenie § 34 zákona č.162/1995

Z.z. (žalobca mal zrejme na mysli ustanovenie § 34 ods.2 zákona č.162/1995 Z.z.). K uvedenému odvolací súd uvádza, že porovnaním zákonných formulácií ustanovenia § 194 ods.1 C.m.p. (ak rozhodnutie o dedičskom práve závisí od zistenia sporných skutočností, odkáže súd uznesením po márnom pokuse o zmier toho z dedičov, ktorého dedičské právo sa javí ako menej pravdepodobné, aby určenie spornej skutočnosti uplatnil žalobou), ustanovenia § 22 ods.1 zákona č.527/2002 Z.z. (v prípade ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby), resp. ustanovenia § 77 zákona č.311/2001 Z.z. (neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť) s ustanovením § 34 ods.2 zákona č.162/1995 Z.z. (ak súd rozhodol o neplatnosti právneho úkonu alebo neplatnosti dobrovoľnej dražby, okresný úrad vyznačí stav pred týmto právnym úkonom alebo pred dobrovoľnou dražbou; to platí aj vtedy, ak právo k nehnuteľnosti bolo dotknuté ďalšou právnou zmenou a ak je rozhodnutie súdu záväzné pre osoby, ktorých sa táto právna zmena týka), na ktoré poukazoval žalobca, je zrejmé, že kým prvé tri prípady sú ustanovením, ktoré priamo oprávňujú na podanie žaloby, ustanovenie § 34 ods.2 zákona č.162/1995 Z.z. len upravuje postup okresného úradu potom, ako súd o neplatnosti právneho úkonu, prípadne o neplatnosti dobrovoľnej dražby rozhodol. Obdobné konštatovanie platí aj vo vzťahu k ustanoveniu § 39 Občianskeho zákonníka (neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom), ktoré stanovuje jeden z dôvodov neplatnosti právnych úkonov. Aj keď ide o dôvod absolútnej neplatnosti právneho úkonu, stanovenie dôvodu neplatnosti právneho úkonu samo o sebe k podaniu žaloby (o určenie neplatnosti právneho úkonu) neoprávňuje. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ustanovenie § 34 ods.2 zákona č.162/1995 Z.z. ani ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka tak nie je osobitným predpisom predpokladaným ustanovením § 137 písm.d) C.s.p. na to, aby bolo možné požadovať, aby súd rozhodol o určení právnej skutočnosti, tu neplatnosti právneho úkonu (dohody o vyporiadaní BSM), ustanovenie § 34 ods.2 zákona č.162/1995 Z.z. ani § 39 Občianskeho zákonníka dotknutú osobu neoprávňujú na podanie určovacej žaloby a ani dotknutej osobe podanie určovacej žaloby neukladajú. Posudzujúc žalobu (návrh na zmenu žaloby) striktne iba z hľadísk uvedených v ustanovení § 137 písm.d) C.s.p. nemožno prijať iný záver, že takáto žaloba nie je prípustná, nakoľko osobitný predpis podanie takejto žaloby neumožňuje.

10.5 Vo vzťahu k uvedenému nemožno ani konštatovať, že súd prvej inštancie neodôvodnil, z akých dôvodov nepripustil zmenu žaloby. Žalobca tvrdil, že okresný súd síce uviedol, že žalobca sa môže domáhať iného určenia v zmysle ustanovenia § 137 C.s.p., neuviedol však akého. K uvedenému odvolací súd uvádza, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie žalobcovi, inak zastúpeného právnym zástupcom, zapísaným v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou, dať podrobný návod, ako má vo vzťahu k sporu so žalovanou, prípadne inou osobou, právne postupovať. Podstatné je, že súd prvej inštancie dal odpoveď na právnu otázku, z akého dôvodu zmenu žaloby nepripustil. Ani žalobca nespochybnil skutočnosť, že mienenou zmenou žaloby sa chcel domáhať určenia právnej skutočnosti - neplatnosti právneho úkonu. Z ustanovenia § 137 písm.d) C.s.p. celom zrejme vyplýva, že takáto žaloba o určenie právnej skutočnosti je prípustná, ako to vyplýva z osobitného predpisu; citované ustanovenie požiadavku naliehavého právneho záujmu neustanovuje. Ak teda súd prvej inštancie uzavrel, že na inom určení podľa § 137 písm.c) žalobca naliehavý právny záujem má a naliehavý právny záujem je vyžadovaný pri žalobách o určenie, či tu právo je alebo nie je, je zrejmé, aký určovací výrok súd prvej inštancie považoval za prípustný.

10.6 V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie, keď zmenu žaloby nepripustil, nebol nesprávny a bol v súlade s ustanovením § 143 ods.1 C.s.p.. Navyše, súd prvej inštancie tento svoj postup riadne odôvodnil a jeho závery vo vzťahu k neprípustnosti žaloby o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm.d) C.s.p. v prejednávanej veci nie sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia. Ak súd prvej inštancie v tomto smere postupoval v súlade s Civilným sporovým poriadkom a vec vo vzťahu k navrhovanému určovaciemu výroku aj správne právne posúdil, nemožno dôvodne tvrdiť, že došlo k popretiu elementárnej spravodlivosti, najmä keď žalobca, ako z vyššie uvedeného vyplýva, disponuje iným, doposiaľ neuplatneným prostriedkom ochrany svojich práv.

11. Odvolacou námietkou bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, ktoré pre rozhodovaciu prax Slovenských súdov záväzné nie sú.

Uvedené tvrdenie nie je celkom súladné s obsahom napadnutého rozhodnutia. Podstatnou otázkou, na vyriešení ktorej súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, bola otázka možnosti odporovať neplatnému právnemu úkonu; tu súd prvej inštancie vychádzal zo záverov najvyšších súdnych autorít, medzi ktoré nepochybne patrí Najvyšší súd Slovenskej republiky; okresný súd rovnako uviedol, že dôvod na odklon od ustálenej súdnej praxe v prejednávanej veci nezistil. Je zrejmé, že vo vzťahu k možnosti odporovať neplatnému právnemu úkonu súd prvej inštancie vychádzal z prv vyslovených záverov najvyšších súdnych autorít v obdobných veciach. Pokiaľ tieto a svoje právne závery v prejednávanej veci podporil aj argumentáciou Najvyššieho súdu Českej republiky v obdobných veciach, nie je možné mu nič vyčítať najmä ak absentuje akékoľvek tvrdenie, ktorý z uvedených záverov je v prejednávanej veci neaplikovateľný a z akých dôvodov. Inak povedané, súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie nezaložil na tom, že by bol rozhodnutím českého súdu viazaný, jeho argumentáciu použil pre svoje odôvodnenie ako podpornú a niet sporu, že poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rámci odôvodnenia podstatných právnych otázok.

12. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie neodôvodnil presvedčivo, prečo považoval Dohodu o vyporiadaní BSM za neplatnú. Uvedené tvrdenie je v rozpore s obsahom napadnutého rozhodnutia, ktoré presvedčivo a precízne uvádza, že súd prvej inštancie považoval Dohodu o vyporiadaní BSM za neplatnú z troch dôvodov, a to

- z dôvodu rozporu s dobrými mravmi podľa § 39 a § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka,
- pre obchádzanie zákona - ustanovení Exekučného poriadku podľa § 39 Občianskeho zákonníka ako aj
- z dôvodu neurčitosti v niektorých častiach podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka.

Z podaného odvolania pritom vyplýva, že žalobca v podanom odvolaní záver o neplatnosti právneho úkonu - Dohody o vyporiadaní BSM z dôvodu obchádzania ustanovení Exekučného poriadku, resp. z dôvodu neurčitosti niektorých častí dohody ani nenamietal a svoju argumentáciu sústredil len na otázku neplatnosti dohody pre rozpor s dobrými mravmi.

12.1 Súd prvej inštancie sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia mimoriadne precízne venoval otázke neplatnosti Dohody o vyporiadaní BSM z hľadiska jej rozporu s dobrými mravmi, ktorý videl v tom, že žalovaná a S. Y. J. konali pri uzatvorení predmetnej dohody vo vzájomnej zhode, v spoločnom úmysle „uchrániť“ byt č.XX pred jeho speňažením v rámci exekúcie voči povinnému S. Y. J.. Záver o neplatnosti právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi vyvodil z argumentácie, že dôvodom odporovateľnosti právneho úkonu je úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vedomosť druhej strany právneho úkonu o tomto úmysle; takýto úkon je ale neplatný v prípade, ako obe zmluvné strany namietaného úkonu konali v úmysle ukrátiť veriteľa.

12.2 Úmysel žalovanej a dlžníka žalobcu ukrátiť veriteľa súd prvej inštancie nevyvodil len z jedného vykonaného dôkazu a z neho vyplývajúcich skutkových zistení, je zrejmé, že súd prvej inštancie hodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Odvolací súd je toho názoru, že práve takéto hodnotenie dôkazov v ich vzájomných súvislostiach preukazuje, že žalovaná a dlžník žalobcu konali spoločne, v spoločnom úmysle ukrátiť veriteľa (žalobcu). Súd prvej inštancie v tomto smere neopomenul vyhodnotiť účasť žalovanej v jednotlivých obchodných spoločnostiach (F., T. a S. D.) a vysporiadal sa s tvrdením žalovanej o tom, že táto jej účasť na podnikaní bola len formálna s poukazom ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý nepozná formálneho spoločníka a ani formálne členstvo v dozornej rade. Za pochybné považoval také konanie, keď časť finančných prostriedkov (70.000,-Eur), ktorá mala byť plnená spoločnosti S. D. bola plnená na účet tretej osoby. Nepochybne súvis s právnym postavením žalobkyne ako bezpodielovej spoluvlastníčky predmetného bytu má aj splnenie spoločného záväzku s exmanželom voči L.. a následný výmaz záložného práva na predmetnom byte. Z uvedeného súd prvej inštancie logicky a právne správne vyvodil, že obchodná spoločnosť S. D. ktorá bola dlžníkom žalobcu, svoje finančné prostriedky nepoužila na uspokojenie veriteľa ale zbavila sa ich z neznámych dôvodov na účet tretej osoby a úhradu súkromných záväzkov žalovanej a S.. J.. Vedomosť žalovanej o záväzku svojho manžela súd prvej inštancie vyvodil najneskôr ku dňu, kedy žalovanej bolo doručené uznesenie Okresného súdu Zvolen č.k. 13Cb/17/2016-113 (dňa 31.5.2017) o zriadení záložného práva k bytu č.XX, ktorý bol v tom čase v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Aj pre odvolací súd je nepochybné, že najneskôr vtedy sa aj žalovaná dozvedela o možnosti uspokojenia pohľadávky veriteľa len jedného z manželov z majetku patriaceho do BSM. Spoločný úmysel žalovanej a S.. J. okresný súd nevyvodil len z týchto dielčích zistení, ale obsahovo zhodnej argumentácie žalovanej a dlžníka S.. J. v podanom odvolaní (proti uzneseniu č.k. 13Cb/17/2016-113 zo dňa 31.5.2017).

12.3 Nemožno dôvodne tvrdiť, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil, prečo považoval Dohodu o vyporiadaní BSM za neplatnú pre jej rozpor s dobrými mravmi; dôvody tohto právneho záveru sú podstatnou časťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vrátane poukázania na nerovnovážnosť Dohody o vyporiadaní BSM, okolností, za ktorých k uzavretiu takejto dohody došlo a napokon aj časovej súslednosti vo vzťahu k uzavretiu a podaniu návrhu na vklad vlastníckeho práva príslušnému okresnému úradu vo vzťahu k uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.43Cob/173/2017-208 zo dňa 18.1.2018, ktorým došlo k „odblokovaniu“ bytu č.XX v nadväznosti na prv zriadené zabezpečovacie opatrenie. Je zrejmé, že v tomto smere mal súd prvej inštancie zato, že zo strany žalovanej a dlžníka došlo pri uzatváraní Dohody o vyporiadaní BSM k spoločnému koordinovanému konaniu, k vzájomnej zhode spôsobom, že žalobcovi bolo znemožnené domôcť sa svojej pohľadávky v prípadnej exekúcií vo vzťahu k bytu č.XX. Práve takéto konanie v súvislostiach s účasťou žalobkyne v obchodných spoločnostiach, ktoré boli pôvodným dlžníkom žalobcu, jej nielen predpokladanou ale aj preukázanou vedomosťou o záväzku týchto spoločností voči žalobcovi; súd prvej inštancie v takomto konaní správne videl konanie v rozpore s dobrými mravmi a na základe takéhoto konštatovania vyhodnotil Dohodu o vyporiadaní BSM za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. V súvislosti s týmto záverom a obranou žalovanej sa okresný súd zaoberal aj obsahom Dohody o vyporiadaní BSM, konštatoval jej nevyváženosť (ktorá sama o sebe nemusí byť dôvodom pre neplatnosť takéhoto právneho úkonu) a zároveň aj obranou žalovanej spočívajúcou v tvrdení, že jej exmanželovi po uzavretí Dohody o vyporiadaní BSM ostal dostatočný majetok na úhradu záväzku žalobcovi. Práve komplex týchto zistení v ich vzájomných súvislostiach plne odôvodňujú záver o tom, že žalovaná a dlžník spoločne konali v úmysle ukrátiť žalobcu ako veriteľa S. Y. J.. Jediným možným právnym následkom takýchto zistení súdu prvej inštancie bol záver o tom, že Dohoda o vyporiadaní BSM je neplatná pre jej rozpor s dobrými mravmi a teda neplatná v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka.

12.4 Aj keď sa žalobca domnieva, že súd prvej inštancie nerozlišoval medzi vedomosťou žalovanej o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa (čo by malo za následok odporovateľnosť právneho úkonu) a úmyslom žalovanej ukrátiť veriteľa, z kontextu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, v čom súd prvej inštancie tento úmysel žalovanej videl. Nieto pochybností o tom, že okresný súd konal o žalobe podanej podľa ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka, medzi podmienky odporovateľnosti patrí existencia právneho úkonu, ktorým sa ukracuje pohľadávka veriteľa, platnosť takéhoto právneho úkonu, vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa, ukrátenie veriteľa a úmysel ukrátiť veriteľa. V prípade osoby blízkej v zmysle ustanovenia § 116 Občianskeho zákonníka sa vedomosť toho, s kým dlžník úkon urobil, predpokladá. Súd prvej inštancie sa neuspokojil na poukaz, že v osobe žalovanej by išlo o osobu blízku dlžníkovi, vysporiadaval sa s úmyslom dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý vyvodil nielen zo skutočností, že sa dlžník Dohodou o vyporiadaní BSM zbavil svojho jediného bonitného majetku a okresný súd jeho iný majetok nezistil. Vysporiadaval sa aj so skutočnosťou, že žalovaná o úmysle dlžníka nielenže vedela, ale pri uzatváraní Dohody o vyporiadaní BSM konala s dlžníkom v zhode. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku jasne definuje, že žalovaná a dlžník konali vo vzájomnej zhode, aby znemožnili žalobcovi domôcť sa uspokojenia jeho pohľadávky v blížiacej sa exekúcií, čo má vyplývať z časovej súslednosti úkonov žalovanej a dlžníka a nevyváženého obsahu Dohody o vyporiadaní BSM. Formulácia „vzájomná zhoda“ nasvedčuje, že súd prvej inštancie mal preukázaný spoločný úmysel žalovanej a dlžníka prostredníctvom Dohody o vyporiadaní BSM veriteľa ukrátiť, najmä pokiaľ žalovaná v inom konaní v odôvodnení svojho opravného prostriedku a v konečnom dôsledku aj v ňou podanom odvolaní poukazuje na to, že v predmetnom byte má ja a jej deti trvalý pobyt, ktorý predstavuje ich jediné možné a dostupné obydlie. Aj pre odvolací súd je takto preukázaná nielen vedomosť žalovanej o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa, ale aj ich spoločné konanie, spoločný úmysel veriteľa ukrátiť. Tento záver vyplýva nielen z preukázanej vedomosti žalovanej o existencii záväzku dlžníka, ale aj jej vedomosti o možnej exekúcií majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov v dôsledku nesplnenia záväzku čo len jedného z manželov; z časovej súslednosti uzatvorenia Dohody o vyporiadaní BSM a jej vkladu do katastra nehnuteľností bezprostredne potom, ako došlo k odblokovaniu bytu v katastri nehnuteľností v dôsledku uznesenia krajského súdu a bezprostredne pred tým, ako bol dlžníkovi (S. J.) doručený rozsudok odvolacieho súdu, potvrdzujúci prvostupňový rozsudok zaväzujúci ho na plnenie, a teda ako mu bol doručený exekučný titul. Nie v neposlednom rade úmysel žalovanej v komplexe ďalších skutkových zistení preukazuje aj obsah Dohody o vyporiadaní BSM, jej nerovnovážnosť a skutočnosť, že dlžník nemá žiadny iný, exekvovateľný majetok, z ktorého by mohol uhradiť svoj splatný, rozhodnutím súdu priznaný záväzok, resp. aspoň takýto majetok preukázaný nebol. Do vzájomných súvislostí je

potrebné zaradiť aj spôsob, akým došlo prostredníctvom tretej osoby k splateniu hypotekárneho úveru financujúcej banke a k výmazu záložného práva na predmetný byt v katastri nehnuteľností, a to prostredníctvom tretej osoby, rovnako dlžníka žalobcu, ktorý namiesto toho, aby plnil žalobcovi svoj záväzok (a tým zbavil povinnosti úhrady záväzku aj exmanžela žalovanej), umožnil aby žalovaná (s dlžníkom) splatili svoj záväzok voči banke. Voči žiadnemu z týchto záverov súdu prvej inštancie, z ktorých vo vzájomnej súvislosti súd prvej inštancie vyvodil záver o úmysle žalovanej spoločne s dlžníkom ukrátiť dlžníkovho veriteľa, žalobca v podanom odvolaní nenamietal.

13. V nadväznosti na všetky uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej, keď tento správne dospel k záveru o absolútnej neplatnosti Dohody o vyporiadaní BSM z dôvodu jej neplatnosti a konštatovaní, že nie je možné odporovať neplatnému právnomu úkonu.

14. Odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Žalovaná s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol, súhlasila, odvolaním napadla výrok o nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd v súvislosti s odvolacou argumentáciou žalovanej uvádza, že Civilný sporový poriadok upravuje pomerne striktné kritériá pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania; súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádza už len z procesného úspechu strán v spore a priznáva či nepriznáva náhradu trov konania v závislosti od meritórneho rozhodnutia a z neho vyplývajúceho úspechu alebo neúspechu príslušnej strany sporu. Určitú modifikáciu pomerne striktného aplikovania pomeru úspechu či neúspechu strán sporu umožňuje súdu len ustanovenie § 257 C.s.p., umožňujúce súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania (sčasti alebo úplne) úspešnej strane sporu, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Ako už bolo konštatované, pri rozhodovaní o náhrade trov konania rozhoduje súd spravidla podľa zásady úspechu v spore, ako prioritnej zásady pri rozhodovaní o náhrade trov konania (§ 255 ods.1, ods.2 C.s.p.), podľa ktorej má tá strana sporu, ktorá bola v konaní plne úspešná, resp. prevažne úspešnejšia, právo na náhradu trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva proti procesne neúspešnej strane. Súdy sú však povinné vždy vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a zohľadňovať všetky relevantné skutočnosti z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania. V niektorých prípadoch by striktné aplikovanie zásady úspechu v spore bez zohľadnenia ostatných okolností konkrétneho prípadu mohlo viesť v praxi k nežiaducej tvrdosti a nebolo by v súlade so všeobecnou zásadou spravodlivosti rozhodovania súdu. Práve ustanovenie § 257 C.s.p. dáva súdu možnosť výnimočne uplatniť moderačné oprávnenie; zákonná dikcia však vyžaduje splnenie dvoch podmienok; musí ísť v danom prípade o dôvody hodné osobitného zreteľa a súčasne musí ísť o výnimočné okolnosti, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť použitia tohto zákonného ustanovenia. Dôvody osobitného zreteľa môžu spočívať v charaktere určitého druhu konania, môžu byť dané určitým správaním strán sporu, prípadne sa môžu týkať celkom špecifických skutkových či sociálnych aspektov strán sporu. Aplikácia moderačného oprávnenia súdu by však mala mať charakter ojedinelosti a výnimočnosti.

14.1 Súd prvej inštancie definoval dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré videl v tom, že žalovaná bola v spore úspešná len v dôsledku právneho posúdenia odporovateľnosťou napadnutého právneho úkonu súdom ako úkonu neplatného, pričom v prípade, ak by nedošlo k posúdeniu úkonu ako neplatného, zrejme by bolo žalobe vyhovené. Ďalší dôvod osobitného zreteľa videl okresný súd v tom, že konanie žalovanej (a dlžníka) považoval za konanie rozporné s dobrými mravmi, čo bol v konečnom dôsledku dôvod, pre ktorý považoval Dohodu o vyporiadaní BSM za neplatnú (a teda dôvod, pre ktorý zamietol žalobu, uplatňujúcu odporovateľnosť právneho úkonu).

14.2 Odvolací súd sa s takýmto právnym posúdením a rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania stotožňuje. Podstatné pritom je, že to bola žalovaná a dlžník, ktorý uskutočnili úkon, ktorý ukračoval veriteľa, disponujúceho voči dlžníkovi exekučným titulom; žaloba o určenia neúčinnosti právneho úkonu sa javila nielen žalobcovi, ale aj okresnému súdu za dôvodná (čo vyplýva z predbežného právneho posúdenia). Ako neplatný, tak aj prípadne odporovateľný právny úkon veriteľovi znemožňoval uspokojenie jeho pohľadávky. Len rozsiahle dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie okrem prezumovanej vedomosti žalovanej o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa túto vedomosť nielenže preukázalo ale súd prvej inštancie zistil neplatnosť Dohody o vyporiadaní BSM v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre jej rozpor s dobrými mravmi, na ktorú musel prihliadnuť ex officio. V danom prípade tak dôvodom hodným osobitného zreteľa neboli skutočnosti spočívajúce v osobných,

sociálnych, majetkových, zárobkových a iných pomeroch strán sporu, ale konanie, ktorého dôsledkom bola nevyhnutnosť žalobcu uplatniť svoje nároky v súdnom konaní, inak disponujúcim voči dlžníkovi (exmanželovi žalovanej) exekučným titulom na plnenie.

14.3 Pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania, ide o tvrdenia, s ktorými sa v rámci odôvodnenia veci samej vysporiadal ako súd prvej inštancie, tak aj v tomto rozhodnutí odvolací súd. Navyše, pokiaľ tvrdila, že po vyporiadaní BSM mal jej manželovi ostať majetok postačujúci na úhradu pohľadávky veriteľa (žalobcu), takýto majetok z Dohody po vyporiadaní BSM nevyplýva, dohoda neurčito poukazuje iba na jeho povinnosti vyplývajúce z podnikateľských aktivít a nie na prípadné pohľadávky a iné majetkové aktíva. Žalovanou tvrdené majetkové aktíva postačujúce na úhradu záväzku nie sú v dohode nijakým spôsobom špecifikované, z dohody nevyplývajú. Žalovanou tvrdené aktíva dlžníka neboli zistené ani v exekučnom konaní a pohľadávka ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie nebola vymožená ani čiastočne. Pochybnosti súdu prvej inštancie o existencii iného, v Dohode o vyporiadaní BSM neuvedeného majetku, sú v plnom rozsahu dôvodné.

14.4 S tvrdením žalovanej o tom, že vedomosť o záväzkoch dlžníka z podnikania nemala a v žiadnom prípade k Dohode o vyporiadaní BSM nepristúpila v úmysle ukrátiť veriteľa, sa odvolací súd, z dôvodov vyššie uvedených vo vzťahu k odvolaniu žalobcu, nestotožňuje. Dôvodný vo vzťahu k náhrade trov konania nie je ani poukaz na skutočnosť, že v dohode o vyporiadaní BSM nešlo o rýchlu a bezproblémovú dohodu, s týmto tvrdením sa v rozhodnutí vo veci samej vysporiadal súd prvej inštancie; podstatná je časová súslednosť uzavretia dohody a jej vklad do katastra nehnuteľností bezprostredne po odblokovaní nehnuteľností; rovnako ako nerovnovážny obsah dohody, keď žalovaná na jej základe do svojho výlučného vlastníctva nadobudla všetok podstatný, bonitný majetok, prv patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

15. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu postupom podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania.

16. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade boli v odvolacom konaní podali odvolanie obe sporové strany, žiadna z nich vo vzťahu k nimi podanému odvolaniu úspešná nebola a naopak, bola úspešná vo vzťahu k odvolaniu protistrany. Z uvedeného dôvodu mal odvolací súd zato, že v odvolacom konaní boli strany sporu rovnako úspešné resp. neúspešné, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žiadnej z nich.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 C.s.p.)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).